

kommer, at når alle betaler over skatten, og alle render til fritidsaktiviteter med tilladt støtte, så kan det kort sagt ikke beskrives bedre, end Storm P. gjorde, da han – uden støtte – tegnede en hund, som fodres med sin egen hale.

Al den fine tale om kultur er i øvrigt ikke på nogen måde demokratisk, når der er tale om central dirigering og autoriserede smagsdommere, som træffer afgørelser for resten af samfundet. I ganske få situationer kan det være på sin plads at yde offentlig støtte, men det er meget sjældent, og sædvanligvis skal det ikke være fra centralt hold og med nogle udvalgte smagsdommere.

I de enkelte kommuner kan man selv træffe en afgørelse om, på hvilken måde der skal bruges kommunale midler til kulturaktiviteter. Vi ser hele tiden, at det på glimrende vis kan lade sig gøre. I de tilfælde er der tale om demokrati, for her kan borgerne være med til at blande sig. Her har man en større ansvarlighed, og her viser de folkevalgte af tvang større respekt for andres meninger. På den måde er der chance for, at der træffes bedre beslutninger.

Det skal her nævnes, at biblioteker er nyttige og nødvendige. De skal til en vis grad være offentlige tilbud. Men i rapporten er der faldet nogle tanker ud. Mere præcist mangler al tale om indføring af en vis brugerbetaling. Det har tidligere været nævnt af andre end Fremskridtspartiet, at det er vigtigt at få med i debatten; men som tiden udvikler sig, bliver der stadig flere og stadig dyrere tilbud på bibliotekerne, som nok kunne styres på en bedre måde ved en form for brugerbetaling. Og årsagen til det er den yderst simple, at man passer bedre på egne penge end på statsdirigerede midler. Når staten er involveret, drejer det sig blot om at få så stor en del af kagen som mulig og selv betale så lidt som muligt.

Kulturmogulerne beriger sig med skatteydermidler og afgør selv, om det er i folkets tjeneste. Derfor er det urimeligt at bruge 9 mia. kr. på kulturstøtte, og derfor vil Fremskridtspartiet fastholde, at kultur ikke fremkommer som et statsfinansieret produkt – i hvert fald ikke god kultur – nærmest tværtimod.

Målet for statens kunststøtte er at udvikle og bevare den mest fremragende kunst, skabt og udført af anerkendte og professionelle kunstnere på højt niveau. Støtten må også rettes mod talentudvikling inden for de kunstneriske områder ved bl.a. at støtte den eksperimente-

rende og nyskabende kunst, som rummer kimen til fremtiden. Jo tak!

Når det drejer sig om bevaring, skal det nævnes, at de mest betydelige samlinger er enten private eller doneret af private. Her er en ægte interesse, og her er den tålmodighed, som er nødvendig. Det er muligt, at noget skal bevares af det offentlige, men det er ikke fornuftigt at lade de offentligt ansatte – indforståede og muligvis drevne af private interesser – varetage indkøb. Hvem er nemlig de anerkendte kunstnere? Hvem anerkender dem? Og hvad er højt niveau? Findes der en simpel acceptabel model for niveaudeling? Talentudvikling er lige så vagt et begreb som det rene modellérvoks.

Der er penge at hente, og skatteyderne betaler. Det er store penge: 9 mia. kr. er mange penge. Ofte sammenligner man med en Storebæltsbro. I denne her forbindelse er det ca. en halv bro.

Jeg vil kun sige til redegørelsen her til sidst, at vi i Fremskridtspartiet er meget skeptiske) og vi vil fortsat kæmpe imod, at skatteyderne skal plages med høje skatter til brug til den slags midler.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Redegørelsen viser, at mange ord ikke nødvendigvis giver en fylldig redegørelse. Til gengæld er der – hvis regeringen vil og kan give redegørelsen indhold – mulighed for mange fælles handlinger med Enhedslisten. Jeg vil derfor vælge en positiv indgang til redegørelsen også i håb om, at ministeren og regeringen finder ud af, at kulturpolitiske visioner altså lever bedst hos de partier, der tænker lidt længere end til at opnå regeringsmagt sammen med dem, der mener, at »kultur er godt, hvis det kan løbe rundt«.

»Dansk sprog og dansk identitet« er en af overskrifterne. Vi synes, det er et godt udgangspunkt, som rejser det oplagte spørgsmål: Bruger vi de danske kunstnere nok, og giver vi dem optimale arbejdsforhold?

For at undgå misforståelser: Vi vil ikke bruge dansk identitet som en hule, men som et udstillingsvindue. Vi anerkender globaliseringen og nødvendigheden af kulturelle og etniske pust udefra. Vi mener i modsætning til de partier, der taler om globalisering, at det er ganske udmærket, at den også bor her i landet. For at der ikke skal være tvivl, så ønsker vi også at støtte andre kulturere kulturelle rettigheder i det danske samfund.